

עפ"א 15199/06/14 - נועם צמח נגד עיריית חיפה

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 15199-06-14 צמח נ' עיריית חיפה
תיק חיצוני: 600489-9-8

בפני	כב' השופט יחיאל ליפשיץ
מערער	נועם צמח
נגד	
משיבה	עיריית חיפה

פסק דין

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (ת.פ. 600489-9-8) שניתן בתאריך 1.5.14 על ידי כב' השופטת ג'אדה בסול.
2. הערעור נסוב סביב דו"ח חניה בו נטען כי בתאריך 21.11.12 בשעה 11:53 החנה המערער את רכבו על מדרכה ברח' תל מאנה בחיפה, ליד בית מס' 54, באופן שהרכב חסם את המעבר להולכי רגל.
3. המערער לא כפר בעצם העמדת רכבו במיקום לעיל, אולם טען כי המקום בו החנה את רכבו הינו במפלס הכביש; אין כלל מדרכה במקום ובכל מקרה הרכב לא הפריע למעבר הולכי רגל. המקום נמצא בקרבת בית החולים "כרמל" לשם הגיע כדי לבקר את אחותו שהיתה מאושפזת בבית החולים ומשלא מצא חניה במגרש החניה המוסדר, החנה את רכבו במיקום לעיל ואף הניח ברכב כרטיס חניה וזאת משום שסבר שמדובר במקום חניה חוקי.
4. בית המשפט דחה את טענות המערער והסתמך על עדותו של הפקח ועל תמונות שצולמו על האחרון. בית המשפט קמא קבע כי מהעדויות שהוצגו לעיונו ניתן לראות בבירור כי בסמוך למקום בו החנה המערער את רכבו מוצב תמרור של חניה מוסדרת בתשלום אולם המקום בו החנה המערער את רכבו בפועל אינו נכלל במסגרת מקומות החנייה המוסדרים וכי מדובר במקום הנמצא בצמוד למעבר חציה להולכי רגל. עוד הוסיף בית המשפט וקבע, כי מעדותו של הפקח, שלא נסתרה, הוכח שמדובר במקום גישה למעבר החצייה עבור הולכי הרגל וכי מקום זה עונה על הגדרת מדרכה - הן על פי מבחן הצמידות (לכביש) והן על פי מבחן הייעוד (לשימוש הולכי רגל). נקבע כי: **"קיומו של מעבר חציה בצמוד לאותו מקום מבהיר הבהר היטב כי אותו מקום אכן משמש כמדרכה המיועדת לאותם הולכי רגל הרוצים לחצות את הכביש"**. עוד נקבע כי: **"העובדה שאבני השפה מונמכות בכיוון הכביש אין בה כדי לבטל או לאיין את הגדרת המקום כמדרכה, ואותה הנמכה אמורה בין היתר לשרת אנשים מוגבלים בניידות לצורך ירידה או עליה למדרכה לשם חציית הכביש"**.

בית המשפט קמא הוסיף כי הוא מבין למצבו של המערער ביום הנתון, עת מיהר להגיע לאחותו, ואף אין בקביעתו כדי להוביל למסקנה כי המערער החנה את רכבו בידעו כי הוא יפריע למעבר להולכי רגל. ואולם, משום אופי העבירה (מסוג אחריות קפידה) ומשום שמדובר בנתונים שאמורים להיות ברורים לכל, אין בטענות המערער כדי להועיל לו. לאחר הרשעתו של המערער, גזר עליו בית המשפט קמא קנס בסכום של 750 ₪.

5. במסגרת ערעורו, חזר המערער על מרבית הטענות שהועלו בבית המשפט קמא. המערער הוסיף כי: "**במקום שחניתי אין כלל מדרכה ואני חניתי על הכביש**" (ס' ב' להודעת הערעור) וכן ציין כי הנתונים שבזירה מטעים, ולראיה - כחודש לאחר האירוע הציבה העירייה במקום עמודי בטון שאינם מאפשרים חניה. המערער טען, כי היה מקום לכך כי בית המשפט קמא יצא לביקור במקום כדי להתרשם מזירת האירוע וכך גם בית המשפט שלערעור.

6. המשיבה, מנגד, ביקשה לאמץ את מסקנות בית המשפט קמא, על כלל נימוקיו.

7. לאחר ששקלתי את טיעוני המערער הגעתי למסקנה כי אין כל מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט קמא. גם אני, כבית משפט קמא, התרשמתי מהתמונות שהוצגו לעיוני - ושזכו לחיזוק בעדותו של הפקח, שלא נסתרה - כי המקום בו החנה המערער את רכבו אינו כביש, כטענת המערער, אלא מדרכה המצויה בצמוד למעבר חצייה. הדברים עולים, כאמור לעיל, הן מהתמונות שצילם הפקח והן מעדותו. טענות המערער לא שכנעו אותי והוא לא הצליח להסביר היכן אמורים (לשיטתו) הולכי הרגל ללכת בעוברם במקום ולאן מוביל מעבר החצייה. אוסיף, כי המערער הרחיב וטען בנוגע למה שנמצא "מעבר" לתמונות שצולמו על ידי הפקח, אך לא הציג תמונות מטעמו - אם מיום האירוע ואם לאחר מכן. אין צורך להרחיב כי בימינו, צילום תמונות הינו דבר בסיסי ופשוט ולכן - במקום לבקש כי בית המשפט יצא לזירה - יכול היה המערער, באמצעי פשוט, לנסות ולהוכיח את טענותיו. אף לעניין העונש איני מוצא כל מקום להתערבות.

8. סוף דבר, אני מורה על דחיית הערעור.

9. לשלוח לצדדים.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ד, 16 יולי 2014, בהעדר הצדדים.